

4.6 LA GESTIÓ INTEGRADA DEL LITORAL METROPOLITÀ

Per afrontar la complexitat creixent de les dinàmiques litorals, derivada de la major interdependència dels processos que hi tenen lloc, cal augmentar significativament la intel·ligència corporativa de les institucions públiques, i adaptar les seves competències i el territori sota la seva jurisdicció per fer-les més eficients, en la direcció de la gestió integrada del litoral. La despesa que els municipis realitzen en serveis que no són de la seva competència, un terç de la despesa total, indica que existeix un desajust entre competències i finançament. La progressiva implantació del principi de subsidiarietat de l'administració no es pot desvincular de l'aplicació del mateix principi al finançament.

Per aprofundir en els processos de presa de decisió oberts a la participació ciutadana i a la cooperació institucional cal establir mecanismes permanents d'observació i d'anàlisi i promoure la formació contínua dels tècnics implicats.

Les pròpies característiques físiques del litoral com a espai d'interacció entre dos grans conjunts de forces motrius naturals: les terrestres i les marines, fan d'aquest un espai dinàmic i fràgil alhora. Tal i com hem descrit en apartats anteriors d'aquesta diagnosi, les franges litorals són espais d'una extraordinària complexitat. El litoral constitueix un dels espais claus en la preservació de la biodiversitat. A aquesta complexitat natural cal afegir-hi la intervenció antròpica al llarg de la història i l'actual pressió sobre el medi, que dificulta encara més la gestió d'aquestes àrees.

Des de la segona meitat del segle XX les zones litorals incrementen el seu valor estratègic, i la seva fragilitat ecològica. Hi ha un reconeixement general, i específicament europeu, de la importància de la planificació i Gestió Integrada de les Zones Costaneres (GIZC). Es reconeix la necessitat d'eines per tal de coordinar la gestió, mitjançant la participació activa dels agents implicats, tant públics com privats.

El concepte de GIZC apareix cap al 1988, però és a partir de 1992 quan es generalitza arran de la seva inclusió a l'Agenda 21, adoptada en La Cimera de Rio de Janeiro sobre Medi Ambient i desenvolupament. Des d'aleshores, s'hi han interessat els organismes internacionals, que han publicat guies i manuals: la FAO (1992, 1994); la OCDE diversos estudis (1992-1997); la UICN (1993); el Banc Mundial n'ha publicat una guia (1996); i la Comissió Intergovernamental Oceanogràfica de la UNESCO també ha publicat una guia metodològica (1997).

El **programa 21 de la Unió Europea** assenyala els següents problemes i causes als quals es troben exposades les zones costaneres, en general, a Europa. Aquestes són directament aplicables al cas específic del litoral metropolità:

Taula 4.6.1 Problemàtiques i causes de les zones costaneres

Problemes	Causes
<ul style="list-style-type: none"> - Erosió de la costa - Destrucció de l'hàbitat - Pèrdua de Biodiversitat - Contaminació de sols i recursos hídrics - Problemes de qualitat i quantitat d'aigua 	<ul style="list-style-type: none"> - La manca d'una visió general sobre la gestió de la costa que permeti una visió àmplia dels processos - La manca de mecanismes i fórmules per a la participació dels interessats - L'existència de polítiques i legislacions inadequades i poc coordinades per a una gestió sostenible de les zones costaneres - La burocràcia i la falta de coordinació entre administracions, que ha limitat la creativitat i adaptabilitat local - La manca de recursos que donin suport a les iniciatives encaminades a la resolució in situ dels problemes.

Font: Mcrit a partir del programa 21 de la Unió Europea, 2003

El 1995, el Consell Europeu de Ministres de Medi Ambient, va aprovar el Codi de Conducta pan-Europeu per a les Zones Costaneres amb la consideració de promoure per aquestes zones un desenvolupament socioeconòmic sostenible. Un any després, el programa de demostració de la CE sobre la GIZC es va desenvolupar amb 35 projectes locals i regionals destinats a demostrar l'aplicació de l'estratègia. Els resultats d'aquests projectes confirmen que la degradació constant i la deficient i ineficaç gestió de moltes zones costaneres es pot imputar a una informació insuficient, una legislació divergent uns cops i redundant els altres, i una manca de coordinació entre les administracions. Es llavors quan es considera necessari elaborar una estratègia europea.

La Unió Europea, a través del seu Parlament i Consell, va publicar el 30 de maig de 2002 la Recomanació sobre l'aplicació de la gestió integrada de zones costaneres (2002/413/CE), que planteja una revisió a fons de les polítiques costaneres dels Estats membres envers la sostenibilitat.

El Consell i el Parlament europeus van acordar una recomanació als Estats Membres a fi de desenvolupar estratègies nacionals que promoguessin el desenvolupament sostenible de les zones costaneres. Recomanant una protecció del medi costaner, ecològicament responsable, sostenible i coordinada; l'aplicació dels principis de la GIZC, la realització d'inventaris nacionals i l'adopció d'estratègies nacionals, basades en els resultats de l'inventari, per a aplicar la GIZC; així com la cooperació entre estats i el compromís d'informar la Comunitat. Es preveu revisar aquesta recomanació l'any 2007 i avaluar-ne els resultats.

Els condicionants físics a la Gestió Integrada de les Zones Costaneres (GIZC)

Tal i com hem pogut constatar en d'altres apartats d'aquesta diagnosi, la gestió, explotació i planificació de les conques hidràuliques tindria efectes immediats en el litoral. L'estabilitat de les platges depèn en bona part de les aportacions sedimentàries terra-mar. Aquestes, s'han reduït molt significativament a causa dels embassaments i altres infraestructures barrera per al transport natural. La costa és afectada en el règim d'aports d'aigua dolça i sediments com a resultat dels embassaments dels rius, l'extracció d'àrids, la desforestació i els canvis en la utilització de la terra. La situació actual és crítica no només des del punt de vista geoambiental, sinó també des del punt de vista social i econòmic. En l'actual context de canvi climàtic sembla que la tendència ens durà a veure aquest problema agreujat.

Cal també recordar que a més dels propis sediments els cursos hídrics arrossegueu tota mena de residus, més o menys naturals, cap a les seves desembocadures, que finalment van a parar al mar i retornen a les platges. Més de les tres quartes parts de la contaminació marina prové de fonts terrestres a través dels rius, d'abocaments directes i de l'atmosfera.

Cal trobar aviat alternatives a la regeneració de la sorra de les platges, afrontar la necessitat i impulsar una línia d'intervenció racional que plantegi un futur i una tendència més positiva que l'actual, mitjançant la gestió dels recursos sedimentaris existents. El mateix succeeix amb la gestió de l'aigua, tant superficial com subterrània i amb les tasques de sanejament i depuració, processos aquests que requereixen de la necessària conjugació d'iniciatives i participació de totes les administracions. A Sitges, per exemple, la proposta municipal per afrontar aquesta situació es basa en la reorientació dels actuals espigons, en la franja de costa que va des de la Punta fins a Terramar.

D'altra banda, convé destacar que donades les característiques físiques del litoral de la Regió Metropolitana que es configura, amb comptades excepcions, en forma de corredor

allargassat longitudinal al mar i tancat per sistemes muntanyosos més o menys notoris, el territori, per la seva escassetat, esdevé un recurs cabdal.

Els condicionants socioeconòmics a la GIZC

La pressió socioeconòmica sobre les zones costaneres ha estat històricament notable, i continua creixent. El fenomen conegut com a *litoralització* de la població, d'abast general en l'àmbit europeu, arrossega també la concentració d'activitats econòmiques vers les franges costaneres. La distribució demogràfica és desigual, mostra que el patró que la població europea segueix en els seus assentaments és el litoral i el sud, el qual situa el litoral català en una de les zones més tensionades, i específicament el litoral metropolità, tal i com hem descrit en d'altres capítols d'aquesta diagnosi.

En termes generals, un 70% de la població de Catalunya viu a menys de 20 km de la línia de la costa, i el 43% de la població de Catalunya viu als municipis litorals, amb una densitat mitjana de 1.284 hab/Km² (el valor per tota Catalunya és de 199 hab/km²), que normalment es duplica a l'estiu si es considera la població flotant (un 70%).

Així mateix, les zones costaneres són zones de gran valor econòmic, social i ambiental, reflectint també les opcions estratègiques i prioritats de la nostra societat. Afegit a l'increment de població, òbviament, trobem una concentració important de zones urbanitzades a la franja costanera. Dels 47.000 km de costa mediterrània, aproximadament 25.000 conformen una barrera urbana molt poc permeable per als ecosistemes naturals.

Com posa de manifest la memòria ambiental relativa al Pla Estratègic de Gestió integrada de zones costaneres de Catalunya, més del 25% de la longitud de la costa està ocupada per infraestructures de tota mena (molls, dics, esculleres, etc.). Cal afegir-hi els passeigs marítims, les zones urbanes i les infraestructures viàries i ferroviàries. El pes total de l'empremta que ha deixat la intervenció humana en la línia de costa és superior al 50% de la seva longitud.

D'altra banda, la memòria de l'Avanç del Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner (PDUSC), posa també de manifest que dels 672 km de costa catalana, prop de 313 km corresponen a sòl urbà i uns 38 km a sòl urbanitzable no desenvolupat. Més de la meitat de la façana litoral catalana es troba ocupada per urbanització o és susceptible de ser-ho breument. En el mateix document es conclou, entre d'altres, que el litoral de Catalunya està ocupat en moltes àrees pel continu urbà, que de consolidar-se amb el sòl que encara queda lliure d'ocupació, esdevindria una barrera severa entre els ecosistemes interiors i els litorals i marins, i un perjudici per als valors paisatgístics, culturals, de lleure, que fan d'aquests espais un bé social i un recurs econòmic preuat.

En el cas del litoral de la Regió Metropolitana de Barcelona, el continu urbà construït, segons l'aplicació del mètode N.U.R.E.C al 2002, dirigit per JL LUZÓN de la Universitat de Barcelona, demostrava que la ciutat s'estenia físicament contínua, entre Sant Pol de Mar i Gavà. Tot i així, l'Alt Maresme i la Selva formen un altre continu urbà que només se separa de Sant Pol pel Far de Calella. Aquest mateix patró d'urbanització contínua al llarg de la costa es troba present a tota la Mediterrània amb més o menys intensitat.

Els condicionants administratius a la GIZC

Les divisions administratives del litoral suposen també un seguit de dificultats considerables a la GIZC. El litoral de la RMB es troba dividit en 27 municipis, agrupats aquests en quatre comarques (Maresme, Barcelonès, Baix Llobregat, Garraf), que a la vegada es troben a la província de Barcelona. És a dir, sobre aquest territori hi actuen i

intervenien successives escales administratives que han de mantenir una jerarquia alhora que el principi de subsidiarietat: ajuntament, comarca, diputació, comunitat autònoma, estat, UE.

Cadascuna d'aquestes entitats administratives es troba jerarquitzada i organitzada de manera més o menys complexa i amb resultats més o menys eficients. La departamentalització i la distribució de tasques en el si de cada ens afectarà també, en un o altre sentit, la GIZC de la RMB.

Taula 4.6.2 Competències administratives per àrees

Medi	Àrea temàtica	Central	Autonòmica	Local
Terra	Espais naturals		DMAH / DGBB	
	Espais protegits			
	Caça i pesca		DGACPC	
	Sanejament		ACA	
	Urbanisme		DPTOP / DGPT	DGU, Ajuntament
	ZMT i zona de protecció	MMA, DGC	DPTOP / DGPT	
Mixta	Ports	P-Estado	P-Generalitat	
	Espais protegits terrestres marítimo		DMAH / DGBB	
Mar	Fons Marins		DARP/ DGPAM	
	Pesca			
	Sanejament		ACA	
	Xarxa d'observació		DPTOP/DMA/Ports	
	GIS		DARP, DGPAM	

Font: La gestió integrada del litoral català, 2002. Jordi Romeva, Departament de Medi Ambient, Generalitat de Catalunya

ACA - Agència Catalana de l'Aigua
 DARP- Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
 DGACPC Direcció general d'Activitats Cinètiques i Pesca Continental
 DGBB - Direcció General de Boscos i Biodiversitat
 DGPAM - Direcció General de Pesca i Afers Marítims
 DGPT - Direcció General de Ports i Transports
 DGU - Direcció General d'Urbanisme
 DMAH - Departament de Medi Ambient i Habitatge
 DPTOP -Departament de Política Territorial i Obres Públiques
 MMA - Ministerio Medio Ambiente
 P-Estado - Puertos del Estado
 P-Generalitat - Ports de la Generalitat

En els pocs metres des de la línia de costa a la façana urbana de cada ciutat del litoral se superposen les jurisdiccions de tota una sèrie d'institucions territorials i sectorials. Al mateix temps, la mateixa definició de la Zona Marítimo Terrestre, com la Zona de Domini Públic de les rieres, és incerta. Les dinàmiques d'urbanització recents han fet que els límits de terme municipal, molts d'ells d'origen medieval, resultin ineficients i calgui arribar a acords de cooperació, com els ja existent entre Castelldefels-Sitges per compartir serveis a Les Botigues, el barri de Sitges situat al Delta del Llobregat. D'altra banda, hi ha també experiències d'èxit d'acords entre agents econòmics i institucions, com en el cas dels hotelers i l'Ajuntament de Santa Susanna per a la promoció turística de la ciutat i la gestió de l'estació ferroviària per a la RENFE. Procediments de democràcia participativa, com els assajats a l'Agenda 21 de Barcelona, o en cas del disseny de la plaça Lesseps, s'hauran de generalitzar més en el futur, i processos de discussió i concertació com els que s'han produït al llarg d'un any per a la revisió del Pla urbanístic de Sitges.

D'una forma cada dia més evident, els ajuntaments hauran de gestionar serveis de proximitat personal i social i garantir un ús adequat de les infraestructures i equipaments disponibles, així com de la qualitat del medi ambient. Actualment una part significativa

de la seva despesa s'adreça ja a activitats que en principi cauen fora de les seves competències, com veurem més endavant. Així, la gestió integrada del litoral és indispensable per garantir la màxima relació entre els ciutadans i els seus representants polítics a nivell local.

Troben però múltiples exemples en que aquesta dinàmica d'esquarterament ineficaç del territori es trenca per donar forma a nous ens que permeten la resolució de problemes concrets, com per exemple els ajuntaments de Blanes, Palafolls, Malgrat i Tordera que s'han unit per encarregar un pla director del delta de la Tordera. Fins ara, cada poble feia actuacions al delta sense coordinar-se amb la resta de municipis. Finalment, però, al 2005 han optat per encarregar conjuntament un estudi que marqui les prioritats a l'hora de fer inversions i que contribueixi a mantenir aquest espai natural. L'estudi està subvencionat en un 60% per la Generalitat, donat l'interès supramunicipal.

4.6.1 ELS CONFLICTES TERRITORIALS AL LITORAL METROPOLITÀ

Els conflictes territorials són expressió de la legítima diversitat d'interessos individuals i col·lectius dels agents actuant. Tant el sector privat com el públic tenen drets i obligacions, generen despeses i obtenen beneficis de la pràctica urbanitzadora, sotmesos a les regles del joc de la legislació establerta i administrats a diferents escales.

Els ajuntaments són els principals responsables de la planificació, regulació i control urbanístic i territorial de cada terme municipal, i per això compten amb els instruments establerts per la llei d'urbanisme de Catalunya. Molts cops però, les problemàtiques i els conflictes territorials depassen les competències o els límits d'un únic municipi, la qual cosa fa necessària la coordinació de polítiques conjuntes i la planificació integrada, com hem esmentat anteriorment. Altres cops, un mateix tipus de conflicte es reproduïx reiteradament a molts indrets i la gestió del mateix necessita ser atesa des d'una escala administrativa superior de forma també integrada. Quan la gestió integrada hi manca, les solucions es tracten d'una en una, negociant-se localment o sectorialment, sense una visió i marc global de referència, amb la consegüent pèrdua d'eficiència resolutòria.

Sens dubte, l'absència de planificació territorial a Catalunya, que permetés explicar com la decisió de localitzar determinat ús en un determinat lloc es relacionava amb el repartiment equitatiu de beneficis i càrregues sobre el conjunt del territori, ha causat tensions interadministratives i han dificultat la justificació per part del govern de la Generalitat, que normalment argumentava l'oportunitat i el cost com a eines de la presa de decisions. "Un govern que tracta d'establir un repartiment equitatiu dels beneficis té una major legitimitat per a recaptar co-responsabilitat a l'hora d'assumir les càrregues." (Oriol Nel.lo, *así, sí*)

Amb tot, la confusió de competències entre administracions, l'existència de legislacions difícilment aplicables i, sobretot, la manca de coordinació, estan a la base dels conflictes territorials que sovint salten a la premsa. Tanmateix, sense l'aplicació de disciplina i control executiu rigorós, es negligeixen o adulteren les previsions inicials i la planificació. Així per exemple, la regressió de la sorra a les platges no ha estat subsanada amb les previsions de transferències de sorra de les platges de llevant a les de ponent tal i com s'havia acordat entre Costes i els promotors privats dels ports i la Generalitat. No quedava clar qui ho havia de finançar, però, i els municipis han tingut una posició ambivalent: cap alcalde li agrada veure camions enduent-se la sorra de la seva platja a llevant del dic per abocar-la a la platja de ponent, sobretot quan és d'un altre municipi!. La Generalitat intenta fer-ho fa anys, però no té prou finançament, Costes voldria encarregar-se'n dels projectes però amb finançament de la Generalitat, els municipis tenen posicions diferents: tots volen sorra però necessàriament calen transferències de sorra... i els ciutadans per una banda exigeixen sorra i s'impacienten quan no n'hi ha, per l'altre les

plataformes sostenibilistes no volen platges artificialitzades amb sorra confinada, ni extreure sorra dels bancs al Baix Maresme.

No és rar doncs, que amb totes aquestes causes s'hagi estès una desconfiança creixent cap a les institucions i els partits polítics, fins i tot entre la mateixa administració. Tot plegat comporta una crisi de credibilitat en els instruments legal i socialment establerts existents per a la resolució dels conflictes, i genera una contracultura de la negociació irregular i d'enginy resolutiu que, amb sort, és eficaç i està dintre de la legalitat. El clàssic "feta la llei, feta la trampa" s'obre pas front la opacitat d'algunes legislacions i la incompetència o inoperància d'alguns plans.

Es detecta que els problemes que generen conflicte territorial són sovint els que, per dir-ho d'alguna manera, han estat originats per obligacions competencials negligides, com ara el manteniment i adequació dels espais de la RENFE, la proliferació dels usos no permesos en sòl periurbà i de les activitats a precari com a principals enemics del paisatge. Així com, la manca de respecte i vulneració dels límits administratius establerts com l'edificació dins del domini públic de la Zona Marítimo-Terrestre (ZMT), la zona de domini Fluvial (ZDF), on els informes d'inundabilitat de l'ACA que no es respecten. Tampoc els del domini públic de carreteres i ferrocarrils, on els explotadors privats lloguen l'espai públic a companyies privades per al dret de pas de xarxes telemàtiques, etc. Les zones protegides no estan lliures d'aquesta vulneració i un exemple el constitueix la possible ubicació de la Depuradora de l'Alt Maresme, en una zona protegida.

Alguns exemples concrets de conflictes territorials específics del litoral de la Regió Metropolitana de Barcelona provenen de l'incompliment o perversió la legislació existent amb la permisivitat, per exemple, d'usos no permesos. La transformació dels hotels en segones residències s'ha intentat aturar a Calella mitjançant el seu 'blindatge' en el planejament, però no es rar trobar a la premsa ofertes de lofts, ubicats dins polígons industrials. La manca de regulació dels usos, per exemple els periurbans, fa que proliferin de tota mena, alguns contraproducts per l'interès estratègic d'aquell territori.

D'ençà la seva aprovació el 1976, el Pla General Metropolità de Barcelona (PGM) ha patit nombroses modificacions puntuals per tal de reclassificar i requalificar terrenys que passaven a permetre uns o altres usos. El mateix han vist altres POUMS costaners, la majoria de cops a costa de perdre espai verd. La legítima modificació del planejament en funció de les expectatives i previsions de creixement i ordenació territorial futura és, a vegades, emprada de forma deliverada, amb l'argument de reduir costos. L'INCASOL, per exemple, practica la compra sòls no urbanitzables per després reclassificar-los a urbanitzables i edificar.

La gestió dels recursos econòmics i el finançament, és també un tema que genera conflictes específics del litoral, com la fixació de preus de l'aigua provinent de la dessaladora de Blanes, que abasta diversos municipis de La Selva i de l'Alt Maresme, o de la prevista al Prat, o el preu del sòl, que afecta directament el dret bàsic de les persones a l'habitatge. La llei estipula que els bens arqueològics s'han de protegir, però no proveu la forma de finançament. Aquest és afrontat, a vegades, amb trucs comptables com en els peatges ombra, per exemple.

A continuació alguns exemples concrets que han tingut lloc en el litoral metropolità durant l'any de realització del Pla estratègic, poden exemplificar els conflictes d'interessos existents al territori costaner.

Taula 4.6.3 Casos de conflicte territorial durant el període 2004-2005

Tipus de conflicte	Titular	Notícia resumida
---------------------------	----------------	-------------------------

<p>Feblesa de la planificació i lluita d'interessos</p>	<p>16 de desembre 2004 Maresme. El futur creixement urbà de Arenys de Mar obre una crisi en el govern municipal</p>	<p>El model de creixement urbanístic d'Arenys de Mar ha dividit el govern (CiU i PP). L'oposició va fer públic ahir el canvi d'orientació del projecte del Pla General i el distanciament entre el màxim responsable del document, el regidor Lluís Blanchar, i l'alcalde, Miquel Rubirola. Els principals punt de fricció se situen sobre l'edificabilitat del sector Bareu-Tronqueda i el futur de la Torre dels Encantats.</p> <p>El portaveu de ICV, Ramon Puigverd, destaca que el govern ha fet marxar enrere en la proposta de la Torre dels Encantats i ara no descarta que l'indret pugui ser municipal, però gestionat per una administració supramunicipal, tal i com defensava l'anterior govern d'esquerres, a més de reduir considerablement l'edificabilitat d'alguns sectors programats.</p> <p>El sector Bareu-Tronqueda és el que ha fet trontollar l'estabilitat del govern. Mentre Rubirola defensa a construcció de 800 habitatges en aquests indret, Blanchar no hi està d'acord. El regidor d'Urbanisme, Lluís Blanchar, va admetre que hi ha un intens debat per preveure el creixement dels pròxims 15 anys del municipi. El responsable màxim del PG va insistir que en les línies mestres que han de marcar el futur creixement d'Arenys de Mar. "Garantir els vials i els equipaments necessaris per a la població i permetre que la iniciativa privada pugui desenvolupar certs sectors amb uns paràmetres mínims, que es poden modificar a canvi de contraprestacions".</p> <p>El PSC d'Arenys de Mar ha manifestat reiteradament que hi ha promotors que s'han dedicat a adquirir terrenys en llocs on s'incrementaria l'edificabilitat amb el coneixement del mateix Ajuntament i fent servir "informació privilegiada". En concret es parla de Bareu-Tronqueda, sector on en els propers 5 anys la xifra de nous habitants podria arribar a 20.000.</p>
<p>Vulneració de límits administratius i conflictes d'usos</p>	<p>LA VANGURDIA- 11 de juny 2005 La discoteca L'Atlàntida de Sitges ha de tacar després de l'estiu</p>	<p>Una de les discoteques estiuenques més conegudes de Catalunya, l'Atlàntida Disco Beach Sitges, es veu abocada a obrir les seves portes el 18 de juny per última vegada. Aquest octubre caduca la concessió administrativa atorgada per la Demarcació de Costes de Catalunya del Ministeri de Medi Ambient el 17 de setembre de 1980 al seu actual propietari, Martí Ferrer Casals.</p> <p>Situada en una zona de domini públic marítim-terrestre, la continuïtat del local també s'enfronta, segons l'Ajuntament de Sitges, al recent aprovat Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner de la Generalitat.</p> <p>La direcció d'aquesta discoteca, que es caracteritza per tenir la major part de les seves instal·lacions a l'aire lliure, ha presentat al·legacions contra ambdues mesures i espera que aquestes prosperin. A més a més, ha trobat en el govern municipal un defensor. El conseller de Prevenció i Seguretat Ciutadana, Rafael Roig, creu que la discoteca "és un reclam per a l'oferta d'oci nocturn al nostre poble" i "suposaria més problema tenir una quantitat tan gran de gent escampada pel centre del poble que no en un lloc allunyat on és més fàcil exercir ordre i control". Quelcom semblant declara el conseller de Via Pública, Neteja i Platges, Josep Orriols, per a qui "l'Atlàntida suposa un reclam turístic" i tem que la seva desaparició pugui fer perdre turistes a Sitges.</p>
<p>Gestió de recursos</p>	<p>LA VANGURDIA- 11 juny 2005 Aigua: el camí més fàcil</p>	<p>L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) espera incrementar en 68,56 milions d'euros els ingressos del 2005 amb una nova taxa, el cànon de l'aigua. Segons la mateixa ACA, el 2003 el consum d'aigua per a usos agrícoles i ramaders era del 49,2%, per a usos industrials el 32,8% i per a usos domèstics el 18%.</p> <p>Tanmateix, el 2005 els agricultors no pagaran cap impost i els ramaders (que fins ara n'estaven exempts) faran, per primer cop, una petita contribució simbòlica. Mentrestant, sobre la indústria caurà el 65% del recàrrec addicional.</p> <p>La situació esdevé paradoxal: els consumidors que més aigua malgasten, els agricultors, no pagaran res i el sector més contaminant, els ramaders, gairebé res. El tema és més greu del que sembla, doncs es tracta d'una altra de les mesures que provoquen un augment dels greuges comparatius.</p>

Font: Mcrit

4.6.2 LA PLANIFICACIÓ DEL LITORAL METROPOLITÀ

La planificació del litoral, en tant que espai jurídic fragmentat, està en mans de la Llei de Costes (LC), com a mesura específica i genèrica, i de moltes altres figures de planejament territorial i urbanístic.

Cal prendre mesures urgents per tal d'adaptar la legislació amb l'objectiu que la planificació del litoral permeti gestionar-lo de manera sostenible. Així mateix, cal que el legislador i l'administració prenguin consciència del concepte de zona costanera com unitat de funcionament amb múltiples usos i un alt grau de complexitat.

La classificació del sòl és una competència exclusivament municipal que es realitza mitjançant els instruments de planificació urbanística municipal (Pla d'Ordenació Urbanística Municipal o Normes subsidiàries en el cas de no estar aprovat). Tot i així, cal recordar que certs espais, en funció d'un interès general supramunicipal, són classificats per altres administracions mitjançant altres instruments.

El litoral de la RMB és ple d'exemples de sòl classificat per altres administracions diferents del municipi. Tal és el cas de la classificació de la Zona marítimo-terrestre, dels corredors d'infraestructures, o més recentment del sòl protegit pel Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner. Els municipis tenen el deure de respectar i reflectir en els seus POUMs aquesta classificació. El litoral concentra una part important de sòls classificats o ordenats per administracions supramunicipals. Aquest fet sovint genera conflictitat inter-administrativa i social. Tot seguit expliquem breument, i sense ànim d'exhaustivitat, quines són les figures o instruments legals, principalment específics del litoral, que tenen una incidència directa en els espais litorals.

La Llei de Costes

La **Ley 22/1998**, de 23 de julio, **de Costas** (LC), reprenent la Constitució, defineix i delimita la zona de domini públic marítimo-terrestre (ZMT). La ZMT està compresa per:

- La ribera del mar i de les rieres, que inclou a la vegada la ZMT (des de la línia de baixamar fins on arribin les mareas), així com les platges, dunes, penya-segats, maresmes i altres zones humides baixes.
- El mar territorial i les aigües interiors, amb les seves lleres i subsòl.
- Els recursos naturals de la zona econòmica i la plataforma continental.

A més de la definició i determinació de la ZMT, la LC estableix un seguit de servituds legals per a garantir una major protecció del domini públic marítimo-terrestre. Aquestes servituds són les següents:

- Zona de Servitud de Protecció**, de 100m, ampliable fins a 200m (20m en sòl urbà classificat com a tal a l'entrada en vigor de la LC) que s'estén al llarg de la costa terra endins des de la ribera del mar, i en la que se situen els serveis i equipaments públics.
- Zona de Servitud de Trànsit**, de 6m, ampliable fins a 20m, des de la ribera del mar, i que, per tant, queda integrada en la zona de protecció.
- Zona d'Influència**, que abasta un mínim de 500m des de la ribera del mar y en la que s'estableixen condicions mínimes per a la protecció del domini públic marítimo-terrestre, que hauran de ser respectades per la ordenació territorial i urbanística.

El Pla Territorial General de Catalunya

El Pla Territorial General de Catalunya (PTGC) és un instrument que defineix els objectius territorials, d'interès general per a Catalunya i, a la vegada, es constitueix en marc orientador per a la resta dels instruments de planificació territorial subordinada, urbanística o sectorial.

Per al PTGC, l'ordenació del litoral i la gestió integrada de les zones costaneres es basa en estendre els beneficis del turisme de costa cap a l'interior i també en la reducció de la pressió urbanística al front marítim.

Les determinacions bàsiques del PTGC són

- La definició de les zones del territori amb característiques homogènies per raó del potencial de desenvolupament i de la situació socioeconòmica.
 - La indicació dels nuclis de població que, per les seves característiques, hauran d'exercir una funció impulsora i re-equilibradora.
 - La determinació dels espais i dels elements naturals que cal conservar per raó
-

d'interès general referida a tot el territori.

- La definició de terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès que cal conservar o ampliar per les característiques d'extensió, de situació i de fertilitat.
- La previsió de l'emplaçament de grans infraestructures, especialment de comunicació, de sanejament i energètiques i d'equipaments d'interès general.
- La indicació de les àrees del territori en les quals cal promoure usos específics.
- La definició dels àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials que s'hauran d'adequar als àmbits establerts en la divisió territorial de Catalunya; es poden agrupar unitats comarcals, però en cap cas no es poden dividir.

El Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner

El Pla director urbanístic del sistema costaner (PDUSC), aprovat al maig de 2005 el primer, (que fa referència a sols no urbanitzables), és un instrument de planejament urbanístic supramunicipal, contemplat en la legislació urbanística catalana (Llei 2/2002 modificada per la Llei 2/2004) i pensat per ordenar la costa catalana.

L'efectivitat del PDUSC opera des del "Principi de jerarquia normativa" i, en conseqüència, comporta l'obligatorietat d'adaptar i/o revisar els Plans d'Ordenació Urbanística Municipal per adequar-los.

El PDUSC té com a objectius generals identificar els espais costaners que no han sofert un procés de transformació urbanística, classificats pel planejament vigent com a sòl urbanitzable no delimitat i sòl no urbanitzable, i preservar-los de la seva transformació i desenvolupament urbà.

A més els seus objectius particulars, són :

- Impedir la consolidació de barreres urbanes entre els espais interiors i els del sistema costaner.
- Protegir els valors dels espais costaners: ambientals, paisatgístics, culturals, científics, agrícoles, forestals, ramaders o per raó de llurs riqueses naturals.
- Preservar del procés de transformació urbanística els espais costaners afectats per riscos naturals o antròpics.
- Garantir l'efectivitat de les limitacions o servituds per a la protecció del domini públic marítimo-terrestre.
- Millorar la qualitat de vida per raó de la funcionalitat dels espais costaners com àmbits d'interrelació entre la societat i la natura: des del manteniment d'un recurs turístic bàsic i des del recolzament de la biodiversitat, en connectar els espais de l'interior amb els del litoral.

El PDUSC protegeix definitivament la pràctica totalitat de sòl no urbanitzable i de sòl urbanitzable no delimitat situats bàsicament dins els 500 metres d'amplada de la línia de la costa, i estableix la condició de sòl no urbanitzable costaner. El Pla regula diversos tipus de protecció segons el valor ambiental d'acord amb cada un dels àmbits considerats.

La protecció no s'ha limitat només al sòl que encara no ha sofert un procés de transformació urbanística en els primers 500 metres respecte la línia de la costa, sinó que en diversos àmbits, s'estén més enllà, en sòls d'influència de la costa. La finalitat ha estat la d'assegurar la connexió d'espais naturals, preservar les planes fluvials i els entorns dels espais PEIN, garantir el compliment dels objectius del mateix PDUSC i l'eficàcia de les seves determinacions.

En conjunt, el Pla preveu la protecció definitiva més de 23.500 hectàrees com a sòl no urbanitzable costaner. A aquestes s'hi podrien afegir unes 1.000 hectàrees més, cas que

els ajuntaments així ho decideixin per tractar-se de sòls inclosos en l'àmbit del Pla director però que no necessàriament han de ser sòl no urbanitzable costaner.

Del total, 7.050 hectàrees són espai PEIN i unes 16.500 són sòl no urbanitzable costaner amb diferents nivells de protecció segons les seves característiques.

El PDUSC II, que actua sobre el Sòl urbanitzable no delimitat sense Pla parcial aprovat, va ser aprovat inicialment el 26 de maig 2005, afectant 200 sectors, una part dels quals tenien importància estratègica per al conjunt de Catalunya, per això es van decidir protegir definitivament 44.

El Pla Territorial Metropolità de Barcelona

L'aprovació el març de 1995 del Pla Territorial General de Catalunya definí com un dels *àmbits funcionals de planificació*, l'àmbit metropolità. El Pla Territorial Metropolità de Barcelona té la consideració de Pla Territorial Parcial. Comprèn 7 comarques (Barcelonès, Baix Llobregat, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Maresme, Garraf i Alt Penedès), 163 municipis, 325.000 hectàrees, una població al 1996 de 4,2 milions d'habitants, corresponent al 69% de la població de Catalunya, i una previsió per a l'any 2026, horitzó temporal del Pla, de 4,7 milions d'habitants.

És previst que la redacció del PTMB que actualment es fa, pugui ser aprovada en un futur pròxim. Fins ara, la manca de planificació territorial subordinada ha generat impactes, especialment constatables en la descoordinació territorial intermunicipal del territori.

Plans Sectorials

Els Plans sectorials són sovint els que estructuraven el territori d'una manera més decisiva, la importància estratègica dels mateixos es fa palesa de manera més punyent en els territoris més tensionats i un major grau d'ocupació, com és el cas del litoral.

Sense detallar les característiques de cadascun dels instruments tot seguit enumerem els de major incidència per a la GIZC del Litoral Metropolità, tot recordant que l'Estat formula també Plans determinants per al futur de les zones costaneres catalanes:

- Pla Director d'Infraestructures Ferroviàries de Catalunya 2003 – 2025
- Pla Director Ambiental dels Camps de Golf a Catalunya, 2001
- Pla de Carreteres 1985- revisió del pla (1995)
- Pla Director d'Infraestructures 2001 – 2010
- Pla de Ports de Catalunya, 2001
- Pla d'Aeroports de Catalunya, 2000
- Pla de Transport de Viatgers de Catalunya, 2003
- Pla d'Espais d'Interès Natural, 1992
- Pla de Sanejament d'Aigües Residuals Urbanes 2002
- Pla Català de l'Habitatge 2002-2007
- Pla per al Dret a l'Habitatge 2004-2007
- Pla Territorial d'Equipaments Comercials, 2001-2004
- Programa de Sòl Industrial i Activitats Econòmiques 2001-2004
- Programa d'Actuacions en Sòl i Habitatge 2000-2009

Dins d'aquests Plans Sectorials, per la seva especificitat, convé remarcar que el Pla de Ports de Catalunya suposa una reglació de la construcció d'infraestructures portuàries en aquelles zones que no formen part del PEIN i que presenten determinades característiques com: platges amb important taxa de sediment; espais pròxims a prats de fanerògames i hàbitats d'interès comunitari prioritari. L'actual Pla de Ports augmenta els

nivells de protecció sobre l'antic Pla de 1982. Tot i així, la proliferació de Ports esportius al litoral català està dificultant severament la possibilitat de regeneració natural de certes platges.

També el Pla de Sanejament té una importància cabdal per als espais litorals, l'ACA, abans Junta de Sanejament, han implantat la depuració de les aigües residuals en la pràctica totalitat dels municipis costaners i prelitorals de més de 2.000 habitants tot i les mancances d'algunes de les instal·lacions existents.

Els Plans d'Ordenació Urbanística Municipal

Els Plans d'Ordenació Urbanística Municipal són l'instrument bàsic de l'ordenació urbanística. Incorporen les prescripcions de les figures de planejament jeràrquicament superiors i inclouen també d'alguna manera les determinacions dels Plans i Programes socials, econòmics i estratègics de cada municipi.

Del grau de visió de conjunt que incorporin els POUM en la seva classificació i qualificació detallada del territori municipal en dependrà, en bona mesura, l'èxit de la GIZC. Tanmateix, molts d'ells pateixen d'una manca de coordinació intermunicipal que impedeix o limita la fixació d'estratègies comunes globals.

4.6.3 DISTRIBUCIÓ DE COMPETÈNCIES SOBRE EL LITORAL

Una de les causes de la complexitat de la gestió administrativa dels espais litorals és la compartimentació del marc competencial, tant verticalment (administració central, autonòmica, local) com sectorialment (turisme, agricultura, medi ambient, urbanisme, energia...).

La simplificació en la distribució de competències sobre el litoral de les administracions, hauria d'ésser una prioritat a atendre. La clarificació de competències entre els Departaments de Medi Ambient i Agricultura per una banda, o entre el MOPMA i els ajuntaments per una altra, és un obstacle que cal superar. En qüestió de pesca, la partició de competències en aigües interiors i exteriors, fa la gestió d'aquests recursos totalment ineficaç.

En aquest mateix sentit, és imprescindible disposar de projectes de gestió que integrin les àrees protegides costaneres dins una planificació global de tots els usos dels ecosistemes costaners

Marc normatiu

Aquesta descripció del marc normatiu bàsic que afecta al litoral i determina entrar d'altres el règim competencial no pretén ésser exhaustiva, per contra, s'esmenten i analitzen alguns dels aspectes més incidents de les normes amb una aplicació més directa al litoral.

La **constitució** espanyola de 1978 estableix en el seu article 132.1 que la llei ha de regular el règim jurídic del domini públic, inspirant-se en els principis d'inembargabilitat, inalienabilitat i imprescriptibilitat. Així doncs, és evident la rellevància del domini públic marítimo-terrestre, donat que és l'únic directament individualitzat i definit com a tal per la Constitució (art. 132.2), probablement amb la finalitat de posar fi a anteriors confusions i actituds contràries al caràcter públic, o demanialitat, d'aquests espais.

En relació al litoral, la norma més notable és la **Ley 22/1998**, de 23 de julio, **de Costas** (LC). La LC recull tant els criteris de la **Recomanació 29/1973** del Consell d'Europa, com els de la **Carta del Litoral** de 1981 de la CEE i els d'altres plans i programes de la mateixa

CEE.

El **Real Decreto 1471/1989**, d'1 de desembre, aprovà el reglament que desenvolupa la LC. Aquest reglament ha estat modificat pel **Real Decreto 1112/1991**, de 18 de setembre, a rel de dues sentències del Tribunal Constitucional.

Les sentències 149/1991, de 4 de juliol, i 198/1991, de 17 d'octubre, del Tribunal Constitucional resolien recursos d'inconstitucionalitat interposats contra determinats preceptes de la LC i en els conflictes de competències plantejats en relació amb altres del reglament general per al desenvolupament de la LC.

Darrerament, la LC ha sofert una altra modificació en set dels seus articles per mitjà de la **Ley 53/2002**, de 30 de desembre, **de Medidas Fiscales y Administrativas y del Orden Social**. Entre d'altres, les modificacions contingudes en l'art. 120, tenen per objecte coordinar les actuacions de les administracions amb competències concurrents en l'àmbit costaner, tot tenint en compte la doctrina del Tribunal Constitucional a l'hora de delimitar les competències de les diferents administracions majors actuants.

Per últim, la LC ha estat també modificada puntualment per la **Ley 13/2003**, de 23 de maig, **Reguladora del Contrato de Concesión de Obras Públicas**. La LC preveu també un règim sancionador com a garantia de protecció del domini públic i reparteix les competències en matèria de gestió del litoral entre les diferents administracions públiques.

El domini públic portuari estatal està regulat per la **Ley 27/1992**, de 24 de novembre, **de Puertos del Estado y de la Marina Mercante** (LP). Segons estableix aquesta norma, l'ocupació i utilització del domini públic portuari estatal s'ajustarà a allò establert en la legislació reguladora del domini públic marítimo-terrestre, amb les excepcions i singularitats que defineix la pròpia LP. L'atribució de competències en matèria de gestió de la utilització del domini marítimo-terrestre s'efectua a favor de les **Autoritats Portuàries** corresponents. Les Autoritats portuàries depenen de l'Ens Públic de Ports de l'Estat, del Ministeri de Foment. Els Ports de refugi i els Ports Esportius són competència de les Comunitats Autònomes, sempre que hagin assumit aquestes matèries, com és el cas de Catalunya.

La **Protecció Marítima** és competència de la **Direcció General de la Marina Mercant** del Ministeri de Foment. Aquest és l'òrgan competent per a l'ordenació general de la navegació marítima i de la flota civil. Entre les seves funcions es contempla l'execució i control de la normativa de protecció marítima, la **seguretat i el salvament** de la vida humana en el mar (Ordre de 31 de juliol de 1972: Normes per a la seguretat humana en els llocs de bany), la **neteja de les aigües marítimes** i la **lluita contra la contaminació** del medi marí.

Les competències de la Generalitat de Catalunya i de l'Administració de l'Estat en la Gestió del Litoral.

La delimitació de les competències de l'Estat en matèria de Costes ha quedat ja implícitament explicada en la introducció a la LC. Com s'ha vist, la llei atribuïa en principi a l'Estat la major part de les competències en tutela i gestió del litoral, tret d'algunes matèries menors que quedaven en mans de les Administracions Locals. Les Comunitats Autònomes eren només objecte de mencions genèriques.

Els recursos de les Comunitats Autònomes costaneres davant el Tribunal Constitucional han obligat a reconèixer, en resum, que la competència que ostenten les Comunitats Autònomes en matèria d'ordenació del territori inclou, tot i que de forma no exclusiva, el

litoral, donat que es reconeixia el propi litoral com un recurs de primer ordre.

Les Comunitats Autònomes adquireixen competències en l'autorització del usos permesos en la zona de servitud, protecció de certes àrees i abocaments, amb les seves corresponents habilitacions per atorgar i controlar els permisos, concessions i autoritzacions.

D'altra banda, segons el títol primer de l'Estatut d'Autonomia, la **Generalitat de Catalunya** té competència exclusiva, entre d'altres, sobre Ordenació de Territori i del Litoral, Urbanisme i Habitatge. L'autorització d'abocaments des de la terra cap a la mar és també competència pròpia de les Comunitats Autònomes.

La ocupació i aprofitament del domini públic marítimo-terrestre comporta l'obligació de pagament del corresponent cànon d'ocupació i aprofitament. Les autoritzacions en la **zona de servitud**, atribuïdes en principi a l'Administració General de l'Estat, han passat a les Comunitats Autònomes, per STC 149/1991, declarant inconstitucional l'art. 110.b de la LC i STC 198/1991 declarant també inconstitucional l'apartat 1.b de l'art. 203 del Reglament de Costes, sense perjudici de les competències dels ajuntaments afectats per atorgar llicències urbanístiques, si s'escau.

Paral·lelament, la Generalitat ha anat també distribuint les seves competències, segons l'art. 16.2 de la **Llei 25/1998**, de 31 de desembre, **de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro**. (Creació de l'Agència Catalana de l'Aigua) les competències de l'ACA són:

- La promoció, la construcció, l'explotació i el manteniment de les obres hidràuliques de competència de la Generalitat.
 - El control, la vigilància i la inspecció de la xarxa bàsica Ter-Llobregat i d'altres instal·lacions hidràuliques que se li encomanin.
 - La intervenció administrativa i el cens dels aprofitaments de les aigües superficials i subterrànies existents i dels abocaments que puguin afectar les aigües superficials, subterrànies i marítimes.
 - El control de la qualitat de les platges i de les aigües en general.
 - El control de la contaminació de les aigües per mitjà de l'aplicació d'un enfocament combinat, utilitzant un control de la contaminació en la font mitjançant la fixació de valors límit d'emissió i objectius de qualitat del medi receptor.
 - La gestió, la recaptació, l'administració i la distribució dels recursos econòmics que li atribueix aquesta Llei i l'elaboració del seu pressupost.
 - L'acció concertada i, si escau, la coordinació de les actuacions de les administracions competents en matèria d'abastament i sanejament en el territori de Catalunya.
 - La promoció d'entitats i associacions vinculades a l'aigua i el foment de llurs activitats.
 - L'obtenció de la informació necessària de les persones físiques i jurídiques, públiques o privades, per a l'exercici de les competències que se li atribueixin.
 - L'ordenació dels serveis d'abastament en alta i de sanejament.
 - La proposta al Govern de l'establiment de limitacions en l'ús de les zones inundables que s'estimen necessàries per a garantir la seguretat de les persones i els béns.
 - Les funcions i les atribucions que la legislació general atorga als organismes de conca en els termes que estableix aquesta Llei.
 - Així la jurisprudència, les competències que resten en mans de l'Estat, de manera resumida, i en consonància amb els objectius i finalitats de la LC són:
 - La determinació del domini públic marítimo-terrestre, bo i assegurant la seva integritat i adequada conservació, adoptant en cada cas les mesures de protecció i restauració necessàries.
 - Garantir l'ús públic del mar, de la seva ribera i de la resta del domini públic marítimo-
-

terrestre, sense altres excepcions que les derivades de raons d'interès públic degudament justificades.

- Regular la utilització racional d'aquests bens en temes avinents a la seva naturalesa, als seus fins i amb respecte al paisatge, el medi ambient i el patrimoni històric.
- Aconseguir mantenir un adequat nivell de qualitat de les aigües i de la ribera del mar.

Les competències de la Diputació, de la Comarca, de les Entitats Metropolitanes i dels Municipis incidents en la Gestió del Litoral.

La norma bàsica de l'administració local a Catalunya és el DECRET LEGISLATIU 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Tot i així, existeixen normes específiques per delimitar i regular les competències de cadascun dels ens que componen l'administració local.

Les competències pròpies de les **Diputacions** Provincials són en qualsevol cas:

- Coordinar els serveis municipals entre si, per garantir la prestació integral i adequada dels serveis en tot el territori de la província.
- Prestar assistència i cooperació jurídica, econòmica i tècnica als municipis, especialment els que tenen menys capacitat econòmica i de gestió.
- Prestar serveis públics de caràcter supracomarcal.
- Fomentar i administrar els interessos peculiars de la província.

Les competències bàsiques de la **Comarca** estan definides en la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya. En l'apartat I de l'art. 25 es diu que la Comarca exerceix les competències que li atribueixen les lleis del Parlament, les quals, en qualsevol cas, han d'atorgar competències sobre les matèries següents:

- a) L'ordenació del territori i l'urbanisme.
- b) La sanitat.
- c) Els serveis socials.
- d) La cultura.
- e) L'esport.
- f) L'ensenyament.
- g) La salubritat pública i el medi.

Les competències bàsiques de les **Entitats Metropolitanes** estan definides per la Llei 7/1987, de 4 d'abril, per la qual s'estableixen i regulen actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa.

Les competències bàsiques del **Municipi** estan determinades per la **Llei 7/1985**, de 2 d'abril, **Reguladora de las Bases del Régimen Local**, desenvolupada a Catalunya pel **DECRET LEGISLATIU 2/2003**, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el **Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya**. En relació a les platges la LC també atribueix als Ajuntaments la possibilitat d'assumir competències, en els termes previstos per la legislació que dictin les Comunitats Autònomes, en ordre a garantir les degudes condicions de netedat, higiene i salubritat a les platges i els llocs públics de bany.

En aquestes dues lleis s'estableixen les competències municipals i els serveis que el municipi està obligat a prestar segons el seu nombre d'habitants. Les competències amb un grau d'incidència alt en qüestions del litoral són: l'ordenació, la gestió, l'execució i la disciplina urbanístiques; el patrimoni històric artístic, la protecció del medi, les activitats i les instal·lacions culturals i esportives, l'ocupació del lleure i el turisme. Concretament el DL 2/2003, en el seu capítol segon estableix:

Taula 4.6.4 Dictaminats del Decret Legislatiu 2/2003

Àmbit	Dictaminat	Article
Competències municipals i locals	El municipi, per a la gestió dels seus interessos i en l'àmbit de les seves competències, pot promoure tota mena d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats i les aspiracions de la comunitat de veïns.	art. 66.1
	Els ens locals tenen competències en els àmbits de la participació ciutadana, de l'autoorganització, de la identitat i la representació locals, de la sostenibilitat ambiental i la gestió territorial, de la cohesió social, de les infraestructures de mobilitat, de la connectivitat, de la tecnologia de la informació i de la comunicació, dels abastaments energètics i de la gestió de recursos econòmics, amb l'abast que fixen aquesta Llei i la legislació sectorial respectiva.	art. 66.2
El municipi té competències pròpies en les matèries següents	<ul style="list-style-type: none"> - La seguretat en llocs públics. - L'ordenació del trànsit de vehicles i de persones en les vies urbanes. - La protecció civil, la prevenció i l'extinció d'incendis. - L'ordenació, la gestió, l'execució i la disciplina urbanístiques; la promoció i la gestió d'habitatges; els parcs i els jardins, la pavimentació de vies públiques urbanes i la conservació de camins i vies rurals. - El patrimoni historico-artístic. - La protecció del medi. - Els abastaments, els escorxadors, les fires, els mercats i la defensa d'usuaris i de consumidors. - La protecció de la salubritat pública. - La participació en la gestió de l'atenció primària de la salut. - Els cementiris i els serveis funeraris. - La prestació dels serveis socials i la promoció i la reinserció socials. - El subministrament d'aigua i l'enllumenat públic, els serveis de neteja viària, de recollida i tractament de residus, les clavegueres i el tractament d'aigües residuals. - El transport públic de viatgers. - Les activitats i les instal·lacions culturals i esportives, l'ocupació del lleure, el turisme. - La participació en la programació de l'ensenyament i la cooperació amb l'administració educativa en la creació, la construcció i el manteniment dels centres docents públics; la intervenció en els òrgans de gestió dels centres docents i la participació en la vigilància del compliment de l'escolaritat obligatòria. 	art. 66.3

Font: Mcrit

D'altra banda, segons la LC i la doctrina específica del Tribunal Constitucional en aquest sentit, les **qüestions urbanístiques de la zona d'influència**, com no podria ser d'una altra manera, són també competència dels **Ajuntaments**, de conformitat amb el planejament vigent i sense perjudici de les competències de les Comunitats Autònomes en l'aprovació dels corresponents Plans d'Ordenació.

La Llei catalana considera municipis de règim especial els municipis turístics i estableix que, a part dels mínims que s'estableixen amb caràcter general, aquests municipis han de prestar serveis de protecció de la salubritat pública i higiene en el medi urbà i natural i en les platges i la costa, així com de protecció civil i seguretat ciutadana.

Pel que fa a l'establiment de serveis i a la redacció dels plans d'ordenació i d'usos de les platges:

- La Llei 22/1988, de 18 de juliol de Costes estableix, a l'article 53, que els ajuntaments podran sol·licitar autoritzacions per a l'explotació de serveis de temporada a la platges.
- El Reglament de Costes, aprovat per el Real Decret 1471/89, d'1 de desembre (arts. 64, 66, 67, 70 i 111) determina la forma i les condicions sota les quals s'han de prestar aquests serveis.
- El Decret 248/1993, de 28 de setembre, regula la redacció i l'aprovació dels plans d'ordenació de platges i dels plans d'usos de temporada.

A més dels preceptes bàsics regulats per aquestes lleis, l'estudi jurídic sobre quines funcions són o no de prestació obligatòria pels municipis, posa de relleu que algunes d'elles esdevenen obligatòries per alguns municipis, degut al desplegament de certa

normativa aprovada pel Parlament de Catalunya. Això planteja l'existència de:

- serveis de prestació obligatòria segons la normativa estatal,
- serveis de prestació obligatòria segons la normativa autonòmica i,
- serveis no obligatoris

La següent taula mostra de manera sistemàtica els serveis que, per distribució de competècies, els municipis han de prestar obligatòriament en funció de la seva població.

Taula 4.6.5 Serveis de prestació obligatòria dels municipis litorals

Mida municipi	Municipis	Serveis obligatoris (acumulats)
	Tots els municipis	Enllumenat públic Cementiri Recollida de residus Neteja viària Abastiment domiciliari d'aigua potable Clavegueram Accés als nuclis de població Pavimentació de les vies públiques Control d'aliments i begudes
< 5.000 habitants	Caldes d'Estrac, Santa Susanna, Cabrera de Mar, Sant Pol de Mar, Sant Vicenç de Montalt	
> 5.000 habitants	Sant Andreu de Llavaneres, Cubelles, Montgat, Canet de Mar, Arenys de Mar, Calella, Malgrat de Mar, Vilassar de Mar	Parcs públics Biblioteca pública Mercats Tractament de residus
>20.000 habitants	Masnou, el, Sitges, Pineda de Mar, Sant Pere de Ribes, Premià de Mar, Sant Adrià de Besòs, Gavà	Protecció civil Prestació de serveis socials Prevençió i extinció d'incendis Instal·lacions esportives d'ús públic Escorxador
>50.000 habitants	Castelldefels, Vilanova i la Geltrú, Viladecans, El Prat de Llobregat, Mataró, Badalona, Barcelona	Transport urbà col·lectiu de viatgers (també els que siguin capital de comarca) Protecció del medi ambient

Font: Mcrit. Nota: segons article 26 de la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local

Administracions actuant

Un cop definit el Marc Normatiu i competencial que afecta més directament el Litoral hem procedit a identificar els organismes més notables que actuen sobre el Litoral. Es comprova que l'atomització de les competències pot ser un impediment per a la gestió de zones costaneres.

Són comptats els casos en els quals, problemàtiques comunes s'afronten de manera coordinada i conjunta. Per exemple, la qualitat de l'aigua marina és competència de l'Agència Catalana de l'Aigua, mentre que la neteja de les platges i la qualitat de la sorra són responsabilitat dels Ajuntaments. Per la seva banda, la Mancomunitat de Municipis de Barcelona (de Castelldefels a Montgat) té, des de començaments dels 80, un programa de vigilància i control de la qualitat sanitària de les platges amb una avaluació periòdica de factors microbiològics, i visuals de sorra i aigua així com mobiliari.

Les competències es distribueixen entre quasi tots els departaments ministerials, conselleries, i departaments de l'administració local. Es produeixen freqüents solapaments, col·lisions d'interessos i manca de coordinació en els esforços. Aquest problema s'aguditzava al litoral català amb la duplicació d'estaments centrals i autonòmics i la partició de l'espai marí entre aigües interiors i aigües exteriors. Aquesta distribució de les actuacions posa en perill de fracàs qualsevol projecte d'endegar una política de gestió global del Litoral Català.

Taula 4.6.6 Departamentalització i intervenció sobre les platges

Departaments municipals que operen a les platges	Intervenció d'altres agents
Urbanisme	
Ordenació de la franja	
Pla d'Usos	
Tramitació de llicències	
Mobiliari urbà	Subcontrata
Manteniment	Subcontrata
Serveis i Manteniment	
Neteja	Subcontrata
Recollida de residus	Subcontrata
Control Ambiental	Subcontrata
Senyalització	
Rieres i desguassos	
Enllumenta públic	
Via pública i seguretat	
Seguretat	
Vigilància	Subcontrata (Creu Roja)
Accessos i mobilitat	
Regulació d'aparcaments	
Prevenició d'emergències	
Cultura, lleure, educació i esports	
Programació d'actes	
Gestió d'Activitats esportives	Entitats (cíviques + empresarials)
Gestió d'Activitats escolars	Entitats (cíviques + empresarials)
Festes	Entitats (cíviques + empresarials)

Font: Mcrit a partir de El Perfil de gestor de platges, Lidia Garcia, Yolanda Linares en Planificació i gestió integral del litoral. Eines, estratègies i bones pràctiques. AA.VV - Espai Blau, Diputació de Barcelona, núm 1, juny de 2004

Un dels primers intents quan a la coordinació i gestió integrada del litoral el constitueix el projecte de l'Ajuntament de Barcelona, que va fixar com a objectiu dintre del Pla d'Actuació Municipal (PAM 2004-2007), fer un nou pla de gestió integral del litoral que inclogués, no només les platges, sinó l'espai immediat i relacionat: mar, platges, parcs i passeigs. El programa doncs, ha d'ésser una eina de gestió i coordinació que integri la participació de tots els agents implicats. L'objectiu global és el tractament integral i sostenible de la façana litoral en tot allò que té a veure amb la gestió de l'espai de bany, espais verds, les infraestructures, els serveis i les activitats que tinguin un impacte de manera directa en la qualitat i els servei. Parcs i Jardins és l'encarregat de portar a terme el projecte la implantació d'un Sistema de Gestió Medi Ambiental (SGMA) a les platges de Barcelona, que s'integra dins del projecte GZIC (Gestió Integral de la Zona Costanera), el qual ha de permetre millorar-ne els processos de gestió i fer-los més respectuosos amb el medi ambient.

Amb tot, l'existència d'una Regidoria de medi ambient en tots 27 municipis, denota un interès i predisposició positiva cap a les qüestions ambientals, tot i que aquestes regidories no sempre cobreixen suficientment tot l'espectre de la gestió ambiental municipal.

Els 27 termes municipals del PEL no disposen de cap servei mancomunat que els inclogui a tots ells, i són agrupacions puntuals entre municipis veïns les que, en el cas d'existir, gestionen àrees temàtiques. La Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona és el millor exemple de bon funcionament d'aquest tipus d'agrupació. També

hi ha serveis del Garraf que estan mancomunats i tenen una gestió conjunta amb el Penedès. Aquest és el cas de la recollida selectiva de brossa que, tot i variar d'un barri a un altre, es pot dir que és eficient i aplicada.

Des d'una escala administrativa superior hi tenen competència diverses àrees de la Diputació, departaments de la Generalitat, així com els Ministeris de Medi Ambient i Foment. En definitiva, hi ha més de 50 agents amb responsabilitats i obligacions dins d'aquesta petita franja litoral que resten sense coordinar.

En la taula que es mostra a continuació presentem una relació generalitzada de les institucions que més directament actuen sobre el litoral.

Taula 4.6.7 Relació d'Institucions amb competències relatives al litoral de la Regió metropolitana de Barcelona

Administració de l'Estat	Ministerio de Fomento	Dirección General de la Marina Mercante Sociedad Estatal de Salvamento y Seguridad Marítimas (SASEMAR) Puertos del Estado: Autortiat Portuària de Barcelona
	Ministerio de Medio Ambiente	Secretaria de Estado de Aguas i Costas Dirección General de Costas
	Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación	Secretaría General de Pesca Marítima Dirección General de Recursos Pesqueros Dirección General de Estructuras y mercados pesqueros Fondo de regulación y Organización de Productos de la Pesca y los Cultivos Marinos (FROM) Junta Nacional Asesora de Cultivos Marinos (JACUMAR)
	Ministerio de Economía y Hacienda	Secretaría General de Turismo
	Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales	Instituto Social de la Marina (ISM)
Generalitat de Catalunya	Departament de Política Territorial i Obres Públiques	Secretaria de Planejament Territorial Direcció General d'Urbanisme DG Arquitectura i Paisatge DG de Ports i Transports Secretaria per a la Mobilitat Ports de la Generalitat
	Departament de Medi Ambient i Habitatge	Direcció General de Medi Natural Servei de Parcs i Espais Naturals Servei de Planificació i Gestió de l'Entorn Natural Servei d'Educació Ambiental DG de Qualitat Ambiental Agència Catalana de l'Aigua
	Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca	Direcció General de Pesca i Afers Marítims Escola de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya (ECNPC) Centre Nacional d'Aqüicultura
	Departament de Treball indústria. Departament de Comerç, Turisme i Consum	Direcció General de Turisme Turisme de Catalunya
	Departament de Benestar i Família	Cases del Mar
	Departament de Cultura	Centre d'Arqueologia Subaquàtica de Catalunya
Diputació de Barcelona	Àrea de Medi Ambient	Servei de Medi Ambient
	Àrea d'espais Naturals	Servei de Parcs Naturals Servei d'Acció Territorial
	Àrea de Salut Pública i Consum	Servei de Salut Pública i Consum
	Àrea de Promoció Econòmica	Delegació de Turisme

Font: Mcrit

4.6.4 RECURSOS ECONÒMICS PER AL FINANÇAMENT LOCAL

Les administracions locals catalanes han patit una insuficiència financera crònica que s'ha agreujat amb el temps per la pressió de les noves demandes ciutadanes, nous serveis prestats i els increments demogràfics accelerats dels darrers anys. La necessitat de dotar de més finançament i competències als ajuntaments per a què puguin oferir als ciutadans serveis que l'administració central i autonòmica estan desatenent és una evidència de general reconeixement. Cal que els governs locals vegin garantit un finançament adequat per part de la Generalitat i de l'Administració de l'Estat en el marc dels principis d'autonomia local, suficiència financera, subsidiarietat i diferenciació.

Des del retorn dels ajuntaments democràtics, ara fa vint-i-cinc anys, encara no s'ha resolt el finançament municipal. Per permetre la prestació de tots els serveis que els ajuntaments actualment presten cal incrementar la participació en els impostos de l'Estat i, alhora, crear un fons incondicionat a la Generalitat, derivat de la participació en els ingressos tributaris de la mateixa Generalitat.

Durant les darreres dues dècades, el percentatge de la participació dels ens locals en el conjunt de la despesa pública s'ha mantingut congelada en el 13%. Fa anys que els alcaldes reclamen que cal arribar, com a mínim, al 25%. I que per arribar-hi s'ha de treballar en un model de finançament local que permeti dotar els governs locals de suficiència i estabilitat financera. Aquest model s'ha de basar en la participació en els ingressos de l'Estat, augmentant els percentatges de cessió; en els de la Generalitat, participant en els seus ingressos tributaris; i també, en els tributs propis. L'objectiu final és que el ciutadà tingui cada vegada més a prop tots els serveis de l'administració.

Els ajuntaments, davant una situació insostenible, mostren la seva preocupació, sovint mitjançant l'aprovació de mocions com la del Ple de l'Ajuntament de Badalona, sessió ordinària celebrada el dimarts 25 de maig de 2005, relativa al nou finançament local, tot indicant que cal impulsar, en el procés de revisió del marc estatutari iniciat pel Parlament de Catalunya en el si de la ponència conjunta, la reforma del sistema de finançament actual de les institucions públiques catalanes, tant les del Govern com les dels ens locals.

La moció de l'Ajuntament de Badalona s'ha aprovat amb el vot favorable dels grups municipals del PSC, ICV-EUiA, ERC i CiU. El text proposa que l'Ajuntament de Badalona demani al Govern de l'Estat l'assumpció per part de la Generalitat de la titularitat de tots els fons que integren la participació dels ens locals en els seus ingressos. També proposa que l'Ajuntament de Badalona sol·liciti al Govern de l'Estat la garantia de que cap ajuntament català patirà una minva de les fonts de finançament actuals amb la implantació del nou sistema. La moció indica que l'Ajuntament de Badalona exigeix una clarificació de les competències de la Generalitat en matèria de finançament dels ens locals.

Els ajuntaments de Catalunya destinen el 33% del seu pressupost a serveis que no els corresponen. És a dir, un terç de la despesa general no es troba vinculada a obligacions competencials pròpies dels municipis. Aquesta és una de les principals conclusions que s'extreu de l'estudi realitzat per l'Institut d'Economia de Barcelona per encàrrec de la Diputació de Barcelona i publicat l'octubre del 2004. Aquesta elevada despesa suposa una problemàtica endèmica de l'Administració local que requereix de la solucions que aportin la Generalitat i l'Estat de manera proporcional.

Aquest percentatge tant elevat de la despesa municipal dedicat a serveis que no corresponen a l'administració local sovint té l'origen en la insuficiència financera de les administracions competents en cada cas. L'exemple dels greuges que ocasiona la

incapacitat financera de l'ACA als municipis, que acaben assumint directament el manteniment de les lleres públiques és ben conegut.

El sistema de finançament vigent per a l'ACA gira a l'entorn del cànon de l'aigua, implantat mitjançant la Llei 6/1999, i té els seus precedents en el cànon d'infraestructures hidràuliques i el cànon de sanejament, dues figures tributàries que tenen una vinculació directa amb el concepte d'obra hidràulica, tant d'abastament com de sanejament. En relació a aquestes dues figures, el cànon de l'aigua ha significat diverses modificacions per perfeccionar-lo i potenciar la seva funció social i mediambiental en el cànon de l'aigua i la revisió de taxes i contribucions especials, tot i així, els municipis del litoral han d'assumir els costos de moltes actuacions que l'ACA no pot dur a terme per manca de recursos.

La comparació amb les dades dels estudis anteriors demostra que la despesa no obligatòria dels ajuntaments ha crescut entre els anys 1999 i 2001. La despesa extraordinària que fan els ajuntaments per oferir serveis que no són de la seva competència i que la ciutadania reclama, ha suposat comprometre el 33% dels pressupostos municipals, uns 244,70 euros per habitant, que s'han destinat majoritàriament a cultura, seguretat i protecció civil, promoció social, habitatge i urbanisme i educació.

Els municipis, han d'afrontar els reptes de l'endeutament i les dificultats del finançament de la seva activitat. A més de les despeses obligatòries, han de fer front a les conegudes com a despeses de suplència, és a dir, els serveis d'educació, esports, ajuts socials i d'altres de primera assistència que ofereixen els municipis però que són competència de les comunitats, i que actualment, diferents estudis -avalats per la FEMP- han quantificat com del 30% dels recursos econòmics municipals, i de les que només reben el 15% de la recaptació destinada a aquestes tasques. Els ajuntaments no poden cessar la prestació de certs serveis que són sol·licitats pels ciutadans, molts d'ells fonamentals pel municipi.

En general, les actuacions municipals més costoses són les relacionades amb els serveis a les persones: ensenyament, cultura, seguretat, la neteja, etc. Totes es veuen gravades pel volum de població flotant del municipi. La seva capacitat financera no té correspondència amb les necessitats reals que es generen per causa de l'augment accelerat de residents: en els municipis turístics és necessària més policia i més neteja que en municipis no turístics amb la mateixa població censada. Només en reparacions d'actes de vandalisme, per exemple, el terme de Calella destina 0'12 M d'euros. En termes globals, els ingressos per l'Impost de Bens Immobles (IBI) i de les Activitats Econòmiques (IAE) que paguen les empreses hoteleres, no aconsegueixen eixugar els costos de manteniment, abastament i serveis que l'activitat genera. Alguns han encetat mesures de reajustament del deute, com a Calella, on el consistori municipal han aconseguit eixugar-lo considerablement, però encara es situa entorn el 82% (6,63M d'euros), amb un dèficit d'1,20 M euros.

Avançar en la reforma de la Llei de les Hisendes Locals, és una necessitat encaminada a què les participacions en els impostos de l'Estat reflecteixin la recaptació impositiva local derivada de les activitats econòmiques o turístiques, o bé a què s'utilitzi com a criteri principal per al repartiment dels recursos la població assistida i no únicament, com succeeix ara, la censada.

El sistema de finançament de les corporacions locals pactat el 2002 no ha palliat les necessitats de les arques municipals. L'opinió dels alcaldes catalans és unànime a l'hora de qualificar d'insuficients els recursos procedents de les administracions supramunicipals. Per fer front als elevats dèficits que pateixen i davant la impossibilitat de modificar d'un dia per l'altre la normativa vigent, el govern central ha considerat recentment, que la millor fórmula per ajudar els ajuntaments és injectar-los diners a

través de les comunitats perquè puguin seguir facilitant aquells serveis que, tot i ser de competència autonòmica, ofereixen als ciutadans.

Aquest mecanisme de cofinançament municipal entre el govern central i les comunitats autònomes seria un sistema transitori fins que es configuri una nova llei d'hisendes locals que, en principi, el govern central la preveu enllestida cap el 2007.

Actualment, s'està negociant els percentatges que haurà d'assumir cada administració per afrontar el cofinançament que es pretén que incloguin ja els pressupostos generals de l'Estat pel 2006. Amb aquesta iniciativa, es creu que el deute històric dels municipis s'anirà eixugant, tot i que s'ha vist accentuant després de la supressió -quasi total- de l'IAE.

Aprofitant el procés de reformes estatutàries obert a Catalunya, així com la carta municipal de Barcelona, podrien redefinir-se les competències municipals, per poder facilitar i delimitar la dotació econòmica que hagi d'anar a cada una de les administracions. Els ajuntaments de Catalunya van rebre un total de 122.529.281 euros en compensació per la pèrdua de recaptació patida per les seves arques el 2003 derivada de la reforma de l'impost d'activitats econòmiques (IAE).

La situació s'agreuja per la manca de cooperació entre les institucions per fer front a la gestió del litoral. En els municipis del litoral metropolità hi ha però, algunes agrupacions voluntàries sectorials. La Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona és el millor exemple de bon funcionament d'aquest tipus d'agrupació. També hi ha serveis del Garraf que estan mancomunats i tenen una gestió conjunta amb el Penedès. Aquest és el cas de la recollida selectiva d'escombraries. D'altra banda, avançar cap a fórmules de finançament de servei més vinculades directament amb l'usuari final és important per augmentar l'eficiència del sistema.

4.6.5 LA INFORMACIÓ PER A LA GESTIÓ INTEGRADA

Per facilitar que les institucions, les entitats, empreses i ciutadans participin en processos de concertació sense tancar-se en la defensa de les seves posicions inicials cal que disposin d'un nivell d'informació i coneixement suficient per visualitzar els seus interessos a mig i llarg termini. Compartir informació objectiva és un primer pas per avançar cap a la gestió integrada del litoral, un repte més i més important a mida que els processos territorials es complexifiquen.

El Fòrum de municipis del Litoral, impulsat des del FAR, per la seva banda, és un espai de trobada i de diàleg on regidors i tècnics dels municipis del litoral poden intercanviar informació i estudiar conjuntament temes vinculats al litoral. Així mateix, és un espai per elaborar i promoure projectes i iniciatives d'interès per als municipis. El treball del Fòrum s'articula en comissions temàtiques en què participen representants municipals interessats.

La informació és una peça clau per a la Gestió Integrada. La major part de les bases de dades que actualment es generen no es difonen i, tanmateix, la manca d'explotació i actualització de les dades minva el seu potencial valor. La informació sobre el litoral es troba tant compartimentada com el marc competencial. En aquest sentit, i a proposta del Fòrum de Municipis del Litoral, des de la Oficina Tècnica d'aquest Pla s'està desenvolupant un Sistema d'Informació Geogràfica (SIG) que integra una base de coneixement disponible sobre els aspectes litorals. D'altra banda, fruit de les converses mantingudes amb la majoria dels responsables de la cartografia SIG municipal es constituí una nova comissió de treball en SIG, amb l'objectiu de crear un Sistema d'Informació Territorial del Litoral de la Regió Metropolitana de Barcelona, alhora que de possibilitar les trobades i el diàleg entre tècnics i regidors dels 27 municipis.

De l'exploració dels SIG existents dels quals es nodreix el SIG-litoral hi ha:

Taula 4.6.8 Sistemes d'Informació geogràfica amb informació relativa al litoral metropolità de Barcelona

SIG-Pesca	Sistema d'Informació Geogràfica de la Direcció General de Pesca i Afers Marítims. Aquest servidor de mapes digitals és una conseqüència de la posada en marxa, l'any 1999, del SIG de la DGPAM, el sistema per a la gestió i millora del coneixement del litoral català. Disposa de: Cartografia de referència; Batimetria; Dades ambientals (Zones de Protecció de les Praderies de Fanerògames Marines, Praderies de Fanerògames Marines, Espais Naturals de Protecció especial i altres espais protegits, Emissaris submarins...); Aqüicultura; i Ports comercials de Catalunya.
SIG del Dept. de Medi Ambient	De la Generalitat de Catalunya. Disposa de moltes bases de dades agrupades en les següents categories: Aigua, Atmosfera, Focus, Infraestructures, Territori, i Atlas Climàtic. Cadascuna d'aquestes categories engloba un bon nombre de bases de dades en format GIS Miramón, fins a un total de més de 55 bases de dades.
SIG del CREAM	Disposa de l'inventari ecològic i ambiental de Catalunya i el Mapa de cobertes del sòl de Catalunya, entre molta altra informació.
SIG Mancomunitat	De la Mancomunitat de municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Disposen de dades sobre planejament urbanístic, usos del sòl, indicadors socioeconòmics, territori i població, a més de més de 60.000ha de restitució cartogràfica.
SITMUN	És un projecte que es desenvolupa gràcies a la iniciativa comunitària INTERREG III-B. L'integren set socis principals i tretze socis col·laboradors de diferents regions de la zona sud-oest d' Europa. El soci coordinador del projecte és la Diputació de Barcelona. La idea del SITMUN sorgeix a partir de la constatació de la dificultat que suposa la implantació d'eines SIG a escala municipal. Es planteja el desenvolupament d'un SIT municipal centralitzat que, gestionat per ens supramunicipals, permetria dotar de funcionalitats SIG els ajuntaments que, tenint-ne la necessitat, no disposen de mitjans propis per a la seva correcta implantació. L'objectiu principal de SITMUN consisteix, doncs, a desenvolupar instruments de suport a la gestió territorial de municipis mitjançant la cartografia digital i les eines SIG. Més específicament es pretén: Millorar les limitacions del mapa analògic; Estandarditzar l'estructura de la cartografia digital; Assegurar el manteniment de la cartografia digital; Promoure l'ús del SIT com a eina de gestió i consulta territorial; Crear una xarxa territorial d'administracions que emprin el SIT.
SITXELL	Sistema d'Informació Territorial de la Xarxa d'Espais Lliures de la Diputació de Barcelona. Vinculat al LIGIT i a l'Àrea de Planificació Territorial de la Diputació de Barcelona. Diagnosi de la xarxa d'espais lliures de la província i categorització i valoració del sòl no urbanitzable.
SIU – SITPU	Del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, Secretaria de Planificació Territorial i Direcció General d'Urbanisme. El SIU es desenvolupa en el marc del SITCAT. Base cartogràfica 1/5000 ICC. Polígons de Règim del Sòl i usos del sòl per a extensions majors a 1 ha, a excepció d'espais verds i equipaments que es dibuixen tots.
L'Hipermapa (Atlas electrònic de Catalunya),	L'Hipermapa és l'instrument corporatiu de la Generalitat per a presentar a internet la seva informació georeferenciada d'una forma integrada i sistemàtica. Aquesta aplicació posa a l'abast dels ciutadans les actuacions del Govern, els principals serveis, la dinàmica socioeconòmica i la planificació territorial. Els principals continguts temàtics es poden agrupar en: Administració; Cultura; Economia i Treball; Lleure; Medi Ambient, Transport i Intervencions en el Territori.
SIET	Sistema Integrat per l'estudi del Territori Metropolità de l'Institut d'Estudis Territorials. Conté una gran quantitat de bases de dades SIG que s'agrupen en les diferents categories: Medi; Territori; Persones; Planejament; Infraestructures; Residus i Indicadors Ambientals.
SBR	És una part del Servei de Suport a la Planificació Metropolitana de Barcelona Regional. Es fonamenta en una eina SIG i una base documental d'informació i coneixement (BRIC).
SIMAE	Sistema d'Informació Metropolità d'Activitat Econòmica i innovació és un sistema de consulta interactiva que té com a objectius posar en relació el sistema formatiu, el sistema productiu i els diferents agents del territori en l'àmbit de l'activitat econòmica i la innovació en el conjunt de la Regió Metropolitana de Barcelona.
SIAL	És el Sistema d'Informació de l'Administració Local Direcció General d'Administració Local del Departament de Governació i Relacions Institucionals del Govern de la Generalitat de Catalunya. Base Topogràfica 1/250.000.

El SIG – Litoral

El primer criteri de treball adoptat per desenvolupar el SIG Litoral ha estat el no repetir innecessàriament treballs ja existents en curs de ser desenvolupats per altres institucions, intentant tant com fos possible establir acords de cooperació i de treball conjunt. En aquest sentit, l'Oficina ha impulsat la constitució del Grup SIG dins de l'estructura del PEL i ha desenvolupat enquestes i establert contactes permanents amb tècnics SIG municipals i d'altres institucions interessades en aquest camp. Els instituts i centres de recerca més avançats en SIG han estat expressament convidats a formar part del grup de treball SIG del PEL, de la qual s'han convocat quatre reunions.

El segon criteri era integrar i harmonitzar informació dispersa de moltes fonts d'interès pel litoral metropolità, com a suport als treballs tècnics d'anàlisi estratègic de l'Oficina tècnica però també com a punt de partida del sistema d'informació que ha de servir en el futur de suport a la gestió integrada del litoral. S'ha realitzat una anàlisi detallada del nivell d'informació estratègica de lliure accés que els municipis (inclosa com annex a aquesta nota), i altres institucions públiques, ofereixen a través de les seves webs. La conclusió d'aquests treballs és que, efectivament, la informació sobre el litoral és en general escassa, de qualitat molt desigual, i en pocs casos hi ha bases de dades mantingudes permanentment al llarg del temps. En força casos ha resultat més convenient per l'Oficina tècnica digitalitzar informació de mapes i altres documents papers o electrònics que, per exemple, tractar informació GIS no compatible. Tot i així, si que hi ha iniciatives molt rellevants, i existeixen bases de qualitat, actualitzades i de fàcil accés (per exemple ortofotos de l'ICC, Mapa d'Usos del Sòl del Departament de Medi Ambient i de Política territorial, i altres, com el SIG de Pesca del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca) que tenen molt d'interès i estant resultant molt útils pels treballs del SIG Litoral.

El tercer criteri de desenvolupament del SIG ha estat estudiar l'interès d'emprar informació procedent d'institucions i de tercers de caràcter restringit, als quals caldria sol·licitar formalment autorització per poder incloure-la finalment en el SIG Litoral, en el cas en que així es decideixi. Sense les autoritzacions pertinents, tota aquesta informació no pot ser formalment incorporada al SIG Litoral. En molts casos es tracta d'informació territorial no actualitzada, que pot servir com a referència o il·lustració, i que podria fins i tot ser parcialment actualitzada dins dels treballs del PEL, si així s'acordés.

El quart criteri ha estat oferir visibilitat a les dades estadístiques procedents del BEM, EMO i altres a través d'un aplicatiu programat en Java sobre Internet.

El cinquè criteri era tenir desenvolupada una versió avançada útil a tercers a finals del desembre 2004, per poder servir de base de suport i d'integració dels treballs tècnics d'aprofundiment que es puguin fer durant la segona fase del Pla.

El contingut del SIG Litoral s'organitza en bases cartogràfiques i estadístiques. Les bases cartogràfiques es componen d'una sèrie de classes d'objectes que s'agrupen per produir mapes d'informació, diagnosi i estratègies. La informació sobre l'estructura de classes, mapes, variables estadístiques i taules, es fa a través d'una interfície programada sobre Microsoft ACCESS, i el visualitzador SIG és BridgesNIS, desenvolupat per MCRIT, personalitzat a la imatge del PEL. Tota la informació és exportable a formats estàndards GIS i CAD, o de base de dades. La informació cartogràfica es centra en els municipis del litoral, però s'ha respectat l'àmbit territorial de la informació de referència, en el cas que fos d'àmbit metropolità, o català.

La informació inclou nivells administratius censals i municipals, de referència topogràfica i clinamètrica, d'usos del sòl, ortofotos color, grafs viaris i ferroviaris, informació sobre

temes marítims, agrícoles, pesquers, etc. Fonts d'informació bàsiques (entre d'altres): Institut Cartogràfic, Departament de Medi Ambient, Departament Política territorial i obres públiques, Departament d'Agricultura Ramaderia i Pesca (tots per Internet), Barcelona Regional (projectes Maresme), Institut d'Estudis Territorials (SIET- CDRom distribuït), DEPANA (CDRom), IDESCAT, Cambra de Comerç. Addicionalment, l'Oficina ha digitalitzat i incorporat informació procedent de molts ajuntaments litorals i d'estudis tècnics. Sobre aquesta informació harmonitzada o generada, s'han desenvolupat els mapes d'informació estratègica, diagnòsi i estratègies.

Tota aquesta relació ha d'entendre's genèrica i enunciativa, i conseqüentment no exclou aquella normativa i/o reglamentació vigent reguladores de les matèries que s'hi relacionen, i que no s'han esmentat específicament.

Taula 4.6.9 Selecció de la legislació vigent a Catalunya en relació a l'ordenació urbanística i territorial del litoral

Tema- Concepte	Lleis
Aigües	<ul style="list-style-type: none"> - Ley 29/1985, de 2 de agosto, de Aguas. - Ley 46/1999, de 13 de diciembre, de Aguas (Modifica la Ley 29 / 1985 estatal.) - Real Decreto 2473/1985, de 27 de diciembre, que aprueba la tabla de vigencia a que se refiere el apartado 3 de la disposición derogatoria de la ley 29/1985. - Real Decreto 849/1986, d'11 d'abril, por el que se aprueba el Reglamento del Dominio Público Hidráulico, que desarrolla los títulos I, IV, V, VI, VII de la Ley 29/1985. - Real Decreto 927/1988, de 29 de julio, Modificado por Real Decreto 1541/1994, de 8 de julio, por el que se aprueba el Reglamento de la Administración Pública del Agua y de la Planificación Hidrológica en desarrollo de la Ley II y III de la Ley 29/1985. - Real Decreto 1315/1992, de 30 de octubre, por la que se modifica parcialmente el Reglamento del Dominio Público Hidráulico. - Real Decreto 1.644/1998, de 24 de julio, por el cual se aprueban los planes Hidrológicos de cuenca . - Llei 5/1990, de 9 de març, d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. (El títol 1er de la Llei 5/1990 ha quedat derogat per la Llei 6/1999 sobre ordenació, gestió i tributació de l'aigua.) - Llei 20/1990 i la Llei 32/1991. (Els títols preliminar i primer, així com la disposició final primera d'aquesta Llei han quedat derogats per la Llei 6/1999 sobre ordenació, gestió i tributació de l'aigua.) - Decret 320/1990, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament del títol 2 del Decret Legislatiu 1/1988, i del títol 1 de la Llei - Llei 25/1998, de 31 de desembre (derogats els articles 15 a 21 pel Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya). - Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, que deroga la LOGTA i altres disposicions. - Decret 103/2000, de 6 de març (modificat per l'Ordre MAB/196/2002, de 7 de juny, per la qual s'aproven els models de Declaració de l'ús i la contaminació de l'aigua (model B5) i el de Declaració de dades administratives i de facturació (models A11.1 i A11.2)) - Directiva 2000/60/CE, de 23 d'octubre per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de les aigües. - Decret 50/2005, de 29 de març, pel qual es desplega la Llei 4/2004, d'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats existents a la Llei 3/1998, de 27 de febrer, i de modificació del Decret 220/2001, de gestió e les dejeccions ramaderes. - Llei 4/2004, d'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental al que estableix la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. - Decret Legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya.
Arquitectura	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 2/2004, de 4 de juny, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen especial atenció - Decret 369/2004, de 7 de setembre, pel qual es desenvolupa la Llei 2/2004, de 4 de juny, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen atenció especial
Autopistes	<ul style="list-style-type: none"> - Ley 8/1972, de 10 de mayo, de construcción, conservación y explotación de las autopistas de peaje en régimen de concesión.

	<ul style="list-style-type: none"> - Art. 58 de la Llei 21/2001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives: sistema d'aportacions públiques per al finançament d'autopistes i vies en règim de concessió - Llei 14/2000, de 29 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, que modifica articles de la Llei 8/1972 - Llei 66/1997, de 30 de desembre, de mesures fiscals administratives i de l'ordre social, que modifica determinats articles de la Llei 8/1972 - Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, que modifica determinats articles de la Llei 8/1973, de 10 de maig, sobre contrucció, conservació i explotació d'autopistes en règim de concessió
Carreteres	<ul style="list-style-type: none"> - Decret 293/2003, de 18 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament general de carreteres - Decret 261/1999, de 28 de setembre, pel qual s'aprova el sistema de codificació de la xarxa de carreteres de Catalunya - L'article 60 de la Llei 55/1999 ha introduït un nou contracte de serveis de gestió d'autovies - Llei 7/1993, de 30 de setembre, de carreteres. Els articles 6.2, 12.2, 13.2, 14.2, 15 i 16.1 d'aquesta Llei han estat modificats per la llei 21/20001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives - Ley 25/1988, de 29 de julio, de Carreteras. - Real Decreto 1.812/1994, de 2 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento General de Carreteras.
Costes	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes - Reial decret 1471/1989, d'1 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament general per al desenvolupament i execució de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes - Decret 20/1982, de 3 de febrer, pel qual s'assigna al DPTOP les competències transferides en matèria d'ordenació del litoral. - Decret 248/1993, de 28 de setembre, redacció i aprovació dels plans d'ordenació de les platges i els plans d'usos de temporada.
Espais Naturals	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 12/1981, de 24 de desembre, que estableix normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès natural afectats per activitats extractives. - Llei 12/1985, de 13 de juny, de protecció del espais naturals. - Llei 9/1995, de 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural. - Real Decret 393/1998, de 13 de març, sobre ampliació de mitjans traspassats a la Generalitat de Catalunya pels RD 1.950/19980 de 31 de juliol i 1555/1994 de 8 de juliol, en matèria de conservació de la natura. - Decret Legislatiu 11/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals. - Decret Legislatiu 14/1994, de 26 de juliol, pel qual s'adequa la Llei 12/1981, de 24 de desembre, per la qual s'estableixen normes addicionals de protecció dels espais d'especial interès naturals afectats per activitats extractives. - Decret 343/1983, de 15 de juliol, sobre les normes de protecció del medi ambient d'aplicació a les activitats extractives. - Decret 114/1988, de 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental. - Decret 200/1992, de 25 de setembre, pel qual es distribueixen competències sobre els espais inclosos en el Pla d'Espais d'Interès Natural. - Decret 328/1992, de 1 de desembre, que aprova el Pla d'espais d'interès natural. (Modificat pel Decret 213/1997). - Decret 202/1994, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els criteris per a la determinació de les fiances relatives als programes de restauració d'activitats extractives (Correcció d'errada al Decret 202/1994, de 14 de juny, pel qual s'estableixen els criteris per a la determinació de les fiances relatives als programes de restauració d'activitats extractives) - Decret 268/1996, de 23 de juliol, pel qual s'estableixen mesures de tallada periòdica i selectiva de vegetació en la zona d'influència de les línies aèries de conducció elèctrica per a la prevenció d'incendis forestals i la seguretat de les instal·lacions. - Decret 84/1997, d'1 d'abril, sobre la gestió del règim d'autonomia econòmica dels espais naturals de protecció especial adscrits al Departament de Medi Ambient. - Decret 213/1997, de 30 de juliol, de modificació del Decret 328/1992, de 14 de desembre, pel qual s'aprova el Pla d'espais d'interès natural. - Decret 166/1998, de 8 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural. - Ordre de 6 de juny de 1988, de desplegament parcial del Decret 343/1983, de 15 de julio, sobre normes de protecció del medi ambient d'aplicació a les activitats extractives. - Ordre de 14 de maig de 1999, per la qual es fa pública la convocatòria de subvencions destinades a ens locals per al finançament d'actuacions de restauració d'activitats extractives
Estudis d'impacte	<ul style="list-style-type: none"> - Real Decreto Legislativo 1302/1986, de 28 de julio, de evaluación de impacto

ambiental	<p>ambiental.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Real Decreto 1131/1988, de 30 de septiembre, que aprueba el Reglamento para la ejecución del Real Decreto Legislativo 1302/1986. - Decret 114/1988 de 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental.
Expropiació forçosa	<ul style="list-style-type: none"> - Ley de 16 de diciembre de 1954, de expropiación forzosa - Llei 6/1995, de 28 de juny, del jurat d'expropiació de Catalunya
Forestal	<ul style="list-style-type: none"> - Ley 8 de junio de 1957, de Montes. - Decreto 485/1962, de 22 de febrero, Reglamento de Montes . - Ley 81/1968, de 5 de diciembre, sobre incendios forestales - Llei 6/1988, de 30 de març, forestal de Catalunya. - Llei 7/1999 de 30 de juliol, pel qual s'aprova el centre de Propietat Forestal (aquesta LLei deroga parcialment la Llei 6/1988). - Decret 63/1988, e 28 de març, sobre mesures de prevenció d'incendis forestals. - Decret 35/1990, de 23 de gener, Fixació de la Unitat Mínima Forestal. - Decret 113/1992, de 28 d'abril, que amplia les zones de muntanya i de municipis que les componen.
Habitatge	<ul style="list-style-type: none"> - Ley 15/1995, de 30 de mayo, sobre el límite del dominio sobre inmuebles para eliminar barreras arquitectónicas a las personas con discapacidad. - Ley 38/1999, de 5 de noviembre, de Ordenación de la Edificación. - Real Decreto Ley 31/1978, de 31 de octubre, sobre políticas de viviendas de protección oficial. - Real Decreto 2960/1976, de 12 de noviembre, por el que se aprueba el Texto Refundido de Viviendas de Protección Oficial - Real Decreto 3148/1978, de 10 de noviembre, que desarrolla el Real Decreto Ley 31/1978. - Real Decreto 2960/1979, de 12 de noviembre, por el que se aprueba el Texto Refundido de la legislación sobre viviendas de protección oficial. - Real Decreto 355/1980, de 25 de enero, sobre reserva y situación de las viviendas de protección oficial destinadas a minusválidos. - Real Decreto 556/1989, de 19 de mayo, por el que se arbitran medidas mínimas sobre accesibilidad en los edificios. - Orden de 20 de mayo de 1969, por la que se aprueban las Ordenanzas provisionales de Viviendas de protección oficial. - Orden 24 de noviembre de 1976, sobre normas técnicas de diseño y calidad de las viviendas sociales. - <i>Orden 3 de marzo de 1980</i>, por la que se determinan las características de los accesos, aparatos elevadores y condiciones interiores de las viviendas para minusválidos proyectadas en inmuebles de protección oficial. - Llei 24/1991, de 29 de novembre, de l'habitatge. - Llei 20/1991, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, i d'aprovació del Codi d'accessibilitat. - Decret 76/1992, de 2 de març, que crea el Programa de Rehabilitació i Conservació del Parc d'Habitatges i el Centre Tècnic de Cooperació per a la rehabilitació d'habitatges. - Decret 135/95, de 24 de març, que desplega la Llei 20/1991. - Decret 274/1995, d'11 de juliol, sobre nivell s'habitabilitat objectiva exigida als habitatges. (Als habitatges de protecció oficial els serà d'aplicació les prescripcions establertes en aquest decret en comptes de de les Ordenances estatals provisionals de habitatges de protecció oficial) - Decret 241/1994, de 26 de juliol, sobre condicionants urbanístics i de protecció contra incendis en els edificis, complementaris de la NBE-CPI/91. - Decret 314/1996, de 17 de setembre, de modificació del Decret 274/1995.
Mobilitat	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 9/2003, de 13 de juny, de la mobilitat
Muntanya	<ul style="list-style-type: none"> - Decret legislatiu 3/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 2/1983, de 9 de març, l'alta muntanya - Llei 2/1983, de 9 de març, d'alta muntanya
Patrimoni Històric	<ul style="list-style-type: none"> - Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español. - Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, de desarrollo parcial de la Ley 16/1985. - Llei 6/1985, de 26 d'abril, d'Arxius. - Llei 17/1990, de 2 de novembre, de Museus. - Llei 4/1993, de 18 de març, del Sistema Bibliotecari de Catalunya. - Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.
Ports	<ul style="list-style-type: none"> - Decret 258/2003, de 21 d'octubre, d'aprovació del Reglament de desenvolupament de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya - Decret 206/2001, de 24 de juliol, d'aprovació del Reglament de policia portuària

	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya. Els articles 12.2 i 14 d'aquesta Llei han estat modificats per la Llei 21/2001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives - Ley 27/1992, de 24 de noviembre, de puertos-marina mercante. Ley de puertos del Estado y de la marina mercante - Real Decreto 145/1989, de 20 de enero, por el que se aprueba el Reglamento Nacional de Admisión, Manipulación y Almacenamiento de mercancías Peligrosas en los Puertos. - Real Decreto 2486/1980, de 26 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento de Puertos Deportivos.
Transport Aeri	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 19/2000, de 29 de setembre, d'aeroports de Catalunya - Llei 11/1998, de 5 de novembre, d'heliports - Decret 248/2000, de 24 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 11/1998, de 5 de novembre, d'heliports - Decret 147/2003, de 10 de juny, de transferències de competències de la Generalitat al Consell General d'Aran relatives a l'heliport de Vielha
Transport Ferrocarri	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 19/2001, de 31 de desembre, de creació de l'ens Infraestructures Ferroviàries de Catalunya
Transport Marítim	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 10/2000, de 7 de juliol, d'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals
Transport per cable	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 12/2002, de 14 de juny, de transport per cable
Transport Viatgers i mercaderies	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 12/1987, de 28 de maig, de regulació del transport de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor - Llei 19/2003, de 4 de juliol, del taxi
Transports en general	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 10/2003, de 20 de maig, de mesures urgents de liberalització en el sector immobiliari i transports - Ley Orgánica 5/1987, de 30 de julio, de delegación de facultades del Estado en la comunidades autónomas en relación con los transportes por carretera y por cable - Ley 16/1987, de 30 de julio, de ordenación de los transportes terrestres - Real Decreto 1211/1990, de 28 de septiembre, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley de Ordenación de los Transportes Terrestres. - Orden 19.11.98, por la que se aprueba la instrucción para el Proyecto, construcción y explotación de obras subterráneas para el transporte terrestre
Urbanisme	<ul style="list-style-type: none"> - Llei 10/2004, de 24 de desembre, de modificació de la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme, per al foment de l'habitatge assequible, de la sostenibilitat territorial i de l'autonomia local - Decret 287/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament parcial de la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme - Decret 166/2002, d'11 de juny, pel qual s'aprova la taula de vigència de les disposicions afectades per la Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme - Llei 2/2002, de 14 de març, d'urbanisme - Art. 59 de la Llei 21/2001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives: llicències urbanístiques - Llei 6/1998, de 13 d'abril, sobre règim del sòl i valoracions - Ley 7/1997, de 14 de abril de Suelo y Colegios Profesionales. Medidas Liberalizadoras en materia de suelo (aplicable excepte els articles 1, 2 i 3 i la disposició transitòria única i disposició final primera, derogats per la disposició derogatòria 1ª de la Llei de Règim de Sòl i Valoracions 6/1998 de 13 d'abril). - Real Decreto Legislativo 1/1992, de 26 de junio, que aprueba el Texto Refundido de la Ley sobre el Régimen del Suelo y Ordenación Urbana (aplicables els preceptes que no es van declarar inconstitucionals per la STC 61/1997 i els que la disposició derogatòria 1ª de la Llei de Règim de Sòl i Valoracions 6/1998 de 13 d'abril declara vigents). - Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, que aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística. - Decret Legislatiu 16/1994, de 26 de novembre, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, normes amb rang de llei que afecten al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (modifica preceptes del Decret Legislatiu 1/1990). - Decret 146/1984, de 10 d'abril, que aprova el Reglament que desplega la Llei sobre Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic. - Decret 143/1984, de 10 d'abril, pel qual s'aprova la taula de vigències de disposicions afectades per la Llei 3/1984, de 9 de gener, de mesures d'adequació de l'ordenament

	<p>urbanístic de Catalunya.</p> <ul style="list-style-type: none">- Decret 186/1994, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament pel qual s'adeqüen a la Llei 30/92, procediments reglamentaris que afecten al Departament de PTOP.- Decret 308/1982, de 26 d'agost, que aprova el Reglament que desplega la norma sobre Protecció de la Legalitat Urbanística.- Decret 303/1997, de 25 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament sobre mesures per facilitar l'execució urbanística.- Real Decreto 1093/1997, de 4 de julio, por el cual se aprueban las normas complementarias al Reglamento para la ejecución de la Ley Hipotecaria sobre inscripción en el Registro de la Propiedad de actos de naturaleza urbanística.- Real Decreto - Ley 4/2000, de 23 de junio de medidas urgentes de liberalización en el sector inmobiliario y transportes.- Llei 6/1995, de 28 de juny, del jurat d'expropiació de Catalunya.- Real Decreto Legislativo 1346/1976, de 9 de abril, que aprueba el Texto Refundido de la Ley sobre Régimen del Suelo y Ordenación Urbana. (preceptes que no s'oposin al Texto Refundido de 1992 en allò declarat parcialment vigent, amb especial operativitat en la supletorietat de la legislació urbanística autonòmica).- Real Decreto 1.169/1978, de 2 de mayo, sobre creación de sociedades urbanísticas por el Estado, los organismos autónomos y las corporaciones locales de acuerdo con el artículo 115 de la Ley del Suelo. (Aquest article 115 es refereix al TRLS de 1976 que segueix vigent com a precepte d'aplicació supletòria, pel que també ho és aquest Real Decret que el desenvolupa; que s'ha d'entendre aplicable amb caràcter supletori a les CCAA).- Real Decreto 304/1993, de 26 de febrero, que aprueba la tabla de vigencias de los Reglamentos de Planeamiento, Gestión Urbanística, Disciplina Urbanística, Edificación Forzosa y Registro Municipal de Solares y Reparcelaciones, dictado en ejecución de la disposición final en el párrafo 4ª del TRLS - 1992.- Real Decreto-Ley 5/1996, de 7 de junio, de medidas liberalizadoras en matèria de suelo, (que va ser convalidat per Resolució del Congrés dels Diputats de 20 de juny de 1996, i va donar origen a l'actual Llei 7/1997, de 14 d'abril, sobre mesures liberalitzadores en matèria de suelo).- Els Reglaments executius del TRLs de 1976: Real Decreto 2159/1978, de 23 de juny, que aprova el Reglamento de Planeamiento. Real Decreto 3288/1978, 25 d'agost, de Gestión Urbanística. Real Decreto 2187/1978, de 23 de juny, de Disciplina Urbanística.- Decreto 1.006/1966, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el Reglamento de Reparcelaciones de suelo afectado por planes de Ordenación urbana.- Decreto 635/1964, de 5 de marzo, Reglamento de Edificación Forzosa y Registro municipal de Solares. (Els Decrets 1.006/1966 i 635/1964, plantegen dubtes interpretatius respecte de la vigència del referit marc normatiu estatal, donat que aquests reglaments van ser parcialment derogats per Real Decret 304/1993, de 26 de febrer pel qual s'aprova la taula de vigències dels reglaments de planejament, disciplina, edificació i registre municipal de solars. Cal tenir present que aquesta taula podria estar afectada per la STC 61/1997 malgrat el Tribunal Constitucional no es va pronunciar la seva constitucionalitat).- Llei 1/1995, de 16 de març, per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya- Llei 23/1983, de 21 de novembre, de política territorial
--	---

Font: Mcrit